

Панченко Богдан Сергійович,

студент навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент, професор кафедри гуманітарних та соціально - економічних дисциплін навчально - наукового інституту права та психології НАВС **Тігова Т.М.**

***ПРОБЛЕМА БІДНОСТІ. МЕЖІ БІДНОСТІ.
ЗАСОБИ БОРОТЬБИ З БІДНІСТЮ***

Бідність - явище загальнолюдське: економічне, філософське, політичне, соціальне. Воно існує у світовому економічному просторі, і в тому числі в Україні. Незважаючи на досягнення людства в галузі науково - технічного процесу і сучасних технологій, а також на яскраву соціальну трансформацію, що радикально змінило цивілізацію в другій половині 20 століття, нині третина населення земної кулі живе в умовах злиднів. Бідність сприймається особливо драматично на фоні успіху людства (причому колосального) в його прогресивному русі.

Бідні сьогодні - це не окрема група людей чи члени суспільства, а цілі країни і навіть контингенти. Світ поділено на багаті і бідні країни, центр і периферію. Як у вітчизняній, так і в зарубіжній літературі частіше можемо зустрічати інформацію про бідність у країнах, що розвиваються, проте вона притаманна і розвиненому світові і країнам, що здійснюють ринкову трансформацію економіки.

Бідність як крайній прояв диференціації рівня життя і нерівності отримуваних населенням прибутків притаманна кожному (будь якому) суспільству незалежно від різниці у соціальному устрої. Це одна з найстрашніших і найбільш гострих проблем, яка потребує не тільки теоретичного, а й практичного вирішення. Це багаторівнева соціально - економічна категорія, яка відображає комплекс відносин між індивідом (домогосподарство) і суспільством з приводу форм життєдіяльності, ще не дозволяє людині підтримати мінімальний рівень споживання, прийнятий за стандарт (межу) у даному суспільстві. Особливості політичного чи адміністративного устрою мають вплив лише на ступінь інтенсивності прояву бідності. Більше того, численні дослідження, що проводилися в світі, дозволили виділяти загальні риси, які їй притаманні повсюди.

Сьогодні зрозуміло, що бідність існує не в окремій формі. Навпаки, вона представлена в їх багатоманітності, що є специфічними для різних соціальних груп. Але яку б з форм вона не приймала, та сприймається бідність як крайня точка, несприйнятлива для суспільства через ряд морально - етичних і економічних причин. Тому боротьба з нею є складовою частиною офіційної політики соціального розвитку у всіх країнах. Це не нове явище і для українського життя.

Але розробка проблеми в нашій країні в зв'язку з ідеологією носила некомплексний характер.

Розподіл і виділення форм бідності залежить від обраного критерію. Існує абсолютна та відносна бідність. Першу можна визначити як рівень безробіття, незабезпечення стандарту матеріальних і духовних потреб населення. Проблема поділу бідності на «абсолютну та відносну» є одним з найсуперечливіших моментів усієї теорії. Відносна бідність притаманна будь-якому суспільству. Вона визначається за майновим розшаруванням населення (наприклад, бідними вважається певна частина - від 10 до 30% людей з найнижчими доходами).

Стратегія соціальної політики в країні і розміри соціальних витрат формуються під впливом політичної системи, демографічної ситуації, традицій, цінностей і т. д. окрім того, кожному періоду економічного розвитку відповідає певна соціальна політика. В умовах економічних змін і великих технологічних зрушень, коли рівновага порушується, необхідне перетворення всієї системи державного регулювання. Як відображення циклічності економіки соціальна стратегія трансформується з «жорсткого» в «м'який» тип. Перший з них, робить ставку на найбільш активних членів суспільства, припускає формування «нижчих» прошарків. Подібна стратегія використовується, в першу чергу, за допомогою пониження частки соціальних витрат в державному бюджеті. Друга ж з вказаних соціальних стратегій спрямована на пом'якшення соціальних різниць і здійснюється за рахунок підвищення соціальних витрат.

Процедура і методика розрахунку бідності варіюють в залежності від того, які змінні визнаються важливішими: товари та їх характеристики, попит і пропозиції, прибуток, витрати, потреби. Головною проблемою залишається те, якою концепцією користувався для проведення досліджень - відносною чи абсолютною. Якщо застосовується остання, то в центрі уваги опиняється визначення біологічних та фізіологічних потреб. За цією концепцією потреби змінюються від таких обставин як рівень розвитку країни, ступінь нерівності між бідними і багатими у суспільстві.

Обов'язковою умовою встановлення межі абсолютної бідності є визначення мінімальної припустимої калорійності харчування населення країни, регіону і т. д. Дуже важливим моментом є встановлення диференційованої калорійності харчування для різних вікових категорій, а також в залежності від роду, сфери праці людей (вимога, що не завжди виконуються). Потім калорії переводять у набір продуктів, що є адекватним моделі типового споживання в даному суспільстві. Щоб глибше підійти до вивчення поняття «бідність», її рис, показників, необхідно розглянути її моделі, тобто нерівність, економічну залежність і потребу.

Виждаючи з вищесказаного хочу зауважити на вихідних моментах при визначенні бідності. По -перше, ця проблема тісно пов'язана з рівнем суспільного розвитку. Її можна представити як сукупність соціальних норм, що санкціонують відносини між органами соціального захисту, приватними благодотворчими організаціями і нижчими прошарками суспільства, а також норм, що виділяють мінімально припустимий рівень товарів та послуг. Ця норма може встановлюватися як організаційно - державою, так і неофіційно - «народом». По-друге, бідність відносною, а тому й постійною. Її існування природно та закономірно в усіх державах. Оскільки повна соціальна рівність неможлива, про що свідчить досвід не одного покоління, то неможливо і ліквідувати бідність, яка тісно пов'язана з проблемою нерівності. Можливе лише зменшення крайніх форм її прояву, але не можна її знищити.

Досвід боротьби з бідністю в розвинених країнах показує, що ефективною вона може бути тільки коли в ній реалізуються заходи державної політики, спрямовані на усунення причин, що породжують нерівність. А це насамперед політика економічного зростання з яскраво вираженими соціальними пріоритетами, спрямованими на вирівнювання можливостей усіх членів суспільства в розвитку людського капіталу. Успішною боротьба з бідністю в Україні може бути тільки в умовах реального реформування соціально - тру дової сфери. Саме тут накопичуються сьогодні основні причини, які породжують бідність. Стратегія боротьби з нею лежить у створенні передумов економічного зростання зорієнтованого на соціальні пріоритети.

Поліщук Наталія Володимирівна,

студент навчально-наукового інституту права та психології НАВС *Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології НАВС **Борцевич П.С.**

ПРАВОВІ АСПЕКТИ УКЛАДАННЯ ЗНАЧНИХ ПРАВОЧИНІВ ТА ПРАВОЧИНІВ, ЩОДО ВЧИНЕННЯ ЯКИХ Є ЗАІНТЕРЕСОВАНІСТЬ

Одним із найважливіших кроків в розвитку корпоративного права в Україні є прийняття Закону України «Про акціонерні товариства». Положеннями даного закону вперше на законодавчому рівні були закріплені терміни «значний правочин» і «правочин, щодо вчинення якого є заінтересованість», та визначені процедури їх укладання. Враховуючи значні наслідки для акціонерного товариства та, відповідно, прав акціонерів, що можуть бути спричинені укладанням